

Güneşin Çocukları

– Mehmet Fikret ÜNALAN (Kul Fikret) · 01 Mart 2017

Bir tek güneş sevdalı onlara,
Yakar tenlerini ateşiyle.
Ah kardeşim!
Günahsız kimsesizler ordusu,
Çocuklarımız...
Adı Ali ya da Hasan ne fark eder.
Atılıp bir kenara olmuşlar heder.

Gece siyaha bürünürken,
Donar çatlak elleri ayazda.
Ah kardeşim!
Ya bir köprü altında,
Ya istasyonda, ya garajda.
Şehirler sabaha uyanırken.
Eğer yaşıyorlarsa onlar için çok erken.

Başını göğsüne yaslamış annesinin,
Gazetede ki resminin.
Ah kardeşim!
Nerede kimbilir şimdi?
Özlemi var içinde duymadığı o sesin.
Kokusu var burnunda,
Soluduğu nefesin.

Biz bir gün ağlayıp, bir gün gülerken
Hiç tatmamış gülmeyi.
Ah kardeşim!
Bir şair nasıl es geçer?
Nasıl görmez ki bu dünyayı?
Nasıl dolmaz gözleri?
Yağmuru özleyen bir pınar gibi.

Arzusu yaşamaksa insanın,
Yaşarken ölmemeli.
Ah kardeşim!

Layığı olmamalı,
Ne tiner, ne bali.
Ne ihtiras, ne bir beklenti.
Nasıl istesin ki acıdan koparken eti?

Yazıklar olsun... İnsanlığımıza
Yuh bize...
Ah kardeşim!
Bir bankta yatsak, onlar gibi.
Bir gece, sadece bir gece.
Duyar mıyız seslerini?
özölür mü bu bilmece?

Dokunma bana kirli ellerinle çocuk.
Sen dünyayı kirletemezsin bizim kirlettiđimiz kadar.
Ah kardeşim!
Dönmüşüz ardımızı...
Görürlerse sabahı
Güneş yine sever onları.
Onlar Güneşin çocukları.

Mehmet Fikret ÜNALAN
01 Mart 2017 Saat 02.30
Batıkent/Ankara